

Terms and Conditions

The Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept there Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Library

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Imprint:

Director: Mag. Renate Plöchl

Deputy director: Mag. Julian Sagmeister

Owner of medium: Oberösterreichische Landesbibliothek

Publisher: Oberösterreichische Landesbibliothek, 4021 Linz, Schillerplatz 2

Contact:

Email: [landesbibliothek\(at\)ooe.gv.at](mailto:landesbibliothek(at)ooe.gv.at)

Telephone: +43(732) 7720-53100

finden auch leuchtende Radiumkreuzchen und Beutelchen mit kirchlich geweihten Kräutern als glückbringende Gegenstände Anklang.

Einen besonderen Reiz und grosses Ansehen als Amulette geniessen Geschosse und Granatsplitter, die aus Wunden glücklich entfernt wurden, weiters Füllkugeln und Sprengstücke, die von Münzen, Zigaretten-dosen, Legitimationskapseln, Kochgeschirren, Knöpfen abprallten, oder in Notizbüchern stecken blieben. Von der Schutzwirkung derartiger Gegenstände erzählen sich unsere Bakas geradezu Wunder.

Nicht uninteressant sind die Inschriften der verschiedenen Amulette.

Ein Kriegsamulett mit dem Bildnis der Maria trug folgende Inschrift:

«Trägst du dies heil'ge Zeichen
Muss jeder Feind dir weichen.»

Auf einem Hufeisen war der Wunsch zu lesen:

«Es bring' dir Glück,
Komm' heil zurück!»

Auf einem «Glückbringer», den das Bildnis der heiligen Barbara zierte, stand der Spruch:

«Heilige Barbara, hilf in der Not,
Schenk uns den Sieg —
den Feinden den Tod».

Der furchtbare Krieg, dessen Teilnehmer stündlich tausenderlei Gefahren ausgesetzt sind, hat in den Beteiligten naturgemäss das Bestreben wachgerufen sich das Schicksal und Glück geneigt zu machen.

Würde man die Mannschaft eines Truppenkörpers einer Leibesvisitation unterziehen, so fände man die unglaublichsten Dinge, die die Soldaten zum Schutze vor Gefahren bei sich tragen.

Glücksringe erfreuen sich in Mannschafkreisen einer besonderen Popularität. Derartige Ringe mit Inschriften: «Durch Kampf zum Sieg», «Kriegsglück», «Gott schütze Dich» wurden in den ersten Zeiten des Krieges aus dem Hinterlande in die

ingemet. Mintha ezért is érdemes lett volna megsebesülni . . .

Megyek az utcán. Egy fejedelem nem láthat oly spontán hódolatot, mint amilyenbe egy felkötött kéz s egy piszkos csukaszürke ruha részesíti az embert . . . A végén el kell hinnem, hogy mégis nagy férfiú lehetek. Talán hogy épen valódi sabáci hős volnék . . .

A pesti szép nők lágyan simogató tekintetéből a végtelen részvét árad felém. Érzem, hogy fájdalmas arccal illik meghálálni ezt a részvétet. A férfiak, az itthonmaradtak, dadalmas szemekkel adják meg a köteles tiszteletet. Szemükben ott ég a büszkeség:

— No ezt jól megcsináltuk öregem. Jól bevettük azt a Sabácot — mondja a büszke cibil, mintha ő tervezte volna a haditervet valami múmárvány asztalon . . .

Katonák tisztelegnek:

— Nemsokára mi is megyünk.

Egy öreg vezérkari ezredes előre szalutál:

— Köszönöm fiam a legfelsőbb szolgálat nevében, hogy véredet ontottad. Derék, derék . . .

Kis rövidnadrágos iskolásgyerek már többet mond:

— Sebesült bácsi, kérem, itt van egy skatulya cigaretta . . .

Meg sem lehetne sérteni a visszautasítással . . .

Öreg parasztasszony csaknem kezét csokol. Neki már tudakozni valója van:

— Hát aztán, vitéz uram, nem látta az én János fiamat, — kérdi oly természetesen, mintha otthon volna valahol Csajágröcsögén, vagy Karakóbikityen, ahol mindenki ismeri a Jankó gyereket. Még morfondíroz is, mikor megmondom, hogy nem ismerem, nem találkoztam vele.

— Csodálom, pedig az is oda van a csatába . . . .

De azért nagy-nagy istenáldással hagy ott.

Lehetetlen az utcán járni. Vadidegen emberek megölnek a nagy részvéttel, a rengeteg kérdéssel, a végnélküli érdeklődéssel, melyben minden benne van: Mikor sebesültem meg? Hányszor voltam rohamban? Ettem-e szerbet? Van-e még rác? Mikor leszünk Nisben? Miénk-e még Sabác? Mit kapok reggelire a kórházban? Mit tudok az olaszokról?